

at købe Ure hos Andersen og pantsætte dem har endog udviklet sig saaledes, at selve Købet er stet for at rejse Penge. Man køber et Ur, betaler den lille à conto Købesum, som forlanges, og pantsætter saa straks Uret, selvfølgelig for betydelig mere. Paa den anden Side er det ogsaa passeret, at en pantsættende Køber har betalt Andersen Penge for at indløse Uret hos Pantelaaneren, men Andersen har beholdt Pengene som Afdrag paa Købesummen og tilsidst krævet Uret hos Pantelaaneren.

De ovenstaaende Bemærkninger ville forhaabentlig have givet det ærede Udvalg den Tro, som mulig allerede i Forvejen det før Udvalget foreliggende Materiale har bragt det, at der er Grund til at indskrænke og regulere den stærke Afdragshandel, som nu finder Sted. Fra Pantelaanernes Standpunkt vilde det vistnok være det heldigste, om Salg paa Afbetaling med Forbehold af Ejendomsretten blev forbudt, eller at der stete en Indskrænkning i den ubetingede Regel om Ejerens Vindikationsret, men da vi ikke tør haabe, at hertil sigtende Bestemmelser ville blive vedtagne, hilse vi i ethvert Fald med Glæde enhver Bestemmelse, der kan virke hemmende paa Afdragshandlerne, og vi tro, at særlig Lovforslagets Bestemmelse om, at Sælgeren, naar han søger Tingen tilbage, skal tilbagebetale, hvad han har oppebaaret i Afdrag paa Købesummen — en Regel, om hvis Retfærdighed der ikke synes at kunne være Tvivl — vil indskrænke den nu florerende Trafik meget betydelig. Vi tillade os derfor særlig at andrage om, at denne Bestemmelse ikke maa blive forandret, men bede dog meget om, at der paa det paagældende Punkt i Lovforslaget maa blive indsat en Bestemmelse om, at dersom Køberen har disponeret over Tingen, tilkommer den Del af de erlagte Afdrag, som skal tilbagebetales, den, til hvem Køberen har overdraget Tingen, enten ved Salg eller Pantsætning, saa vidt fornødent gøres for at stadesløsholde ham. Det vil sikkert erkendes ubilligt, om Køberen skulde kunne stikke det Beløb, Sælgeren skal tilbagebetale ham, i Lommen, uden at Pantelaaneren, der maa udlevere Tingen til Sælgeren, faar Sikkerhed for, at han bliver stadesløsholdt. Det kan ikke hjælpe at henvise Pantelaaneren til at søge Erstatning hos Pantsætteren, thi denne vil saa godt som aldrig være i Stand til at yde nogen saadan, og det forekommer os uretfærdigt, om Tabet skulde overføres til den, der aldeles uforstyldt er kommen ind i Forholdet og lider Skade derved, medens Sælgeren, der meget ofte har gjort sig skyldig i en stor Uforsigtighed ved at sælge til en uvederhæftig og ham aldeles ubekendt Person, slipper stadesløs deraf, og medens Køberen, der maaske fra Begyndelsen af har handlet med svigagtig Hensigt og i alt Fald har begaaet en Ulovlighed ved at pantsætte Tingen, dog faar noget tilbage af de betalte Afdrag. Det synes os utvivlsomt, at Pantelaaneren har rimeligt Krav paa Hensyntagen, og vi kunne ikke tro, at der kan være noget til Hinder for, at det sker Fyldest ved Lovforslagets Affattelse.

Disse vore Bemærkninger bede vi det ærede Udvalg om at tage under velvillig Overvejelse.

Kjøbenhavn, den 30te November 1895.

Erhødigst

Bestyrelsen.

K. Olsen.

N. A. Zahnsen.

N. Hamperin.

E. Sørensen,
Formand.